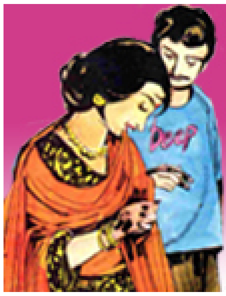

బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

"ఇంకా కోపం పోలేదా నా మీద" కారు డ్రైవ్ చేస్తూ, తలపక్కకి తిప్పి, పక్క సీటులో ఉన్న సుమ వైపు చూస్తూ అడిగాడు ఆదిత్య.

"నాకేం కోపంలేదు. బాధేసింది. అంతే" నెమ్మదిగా చెప్పింది.

"అయామ్ సారీ! నా ఉద్దేశ్యం వేరు, అది నీకు యింకో విధంగా అర్థమైంది. ఎనీవే.. లెట్స్ ఫర్గెటిట్" నిజాయితీగా చెప్పాడు.

"నిజంగా నువ్వు సుధీర్ అలిగి వెళ్ళకూడదని అలా చెప్పావా?"

"నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం. నన్ను నమ్ము! ఇప్పటికైనా కోపం తగ్గించుకో" బతిమాలాడు.

"అయితే, యివాళ రాత్రికి నాకు ఐస్ క్రీం తినిపిస్తావా?"

"అంటే, కోపం పోయినట్టేగా!"

"నీ మీద నేను ఎక్కువసేపు అలగలేను ఆదీ ! అందువల్ల నాకే ఎక్కువ నష్టం. నా పనులన్నీ ఎవరు చేసి పెడతారు చెప్పు?" అంది నవ్వుతూ.

ఆదిత్య కూడా సుమతో చూపులు కలిపి చిరునవ్వు నవ్వాడు.

ఇంతలో, "యూ రీచ్డ్ యువర్ డెస్టినేషన్" అంటూ సెల్ఫోన్లో జి.పి.యస్ అరిచి చెప్పడంతో, కారుని ఒక పక్కగా ఆపాడు ఆదిత్య.

"ఈ యిల్లే అనుకుంటాను" అంది సుమ, కారుదిగి రెండంతస్థులు ఉన్న వైట్కలర్ బిల్డింగ్ని చూస్తూ.

"సుమా"

ఆదిత్య పిలవడంతో వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

"ఏంటీ యివాళ నిన్ను యిక్కడ డ్రాప్ చేయడం నాకు కొత్తగా ఉంది. ఎప్పుడూ లేనిది, నాకు తెలియని బంధుత్వాలూ, మనుషులు నీకు ఉన్నారనుకుంటే నువ్వు దూరం అవుతున్నావన్న ఫీలింగ్ వస్తుంది" నిజాయితీగా చెప్పాడు.

"నాకూ యిదంతా కొత్తగా, నెర్వస్గా యింకా ఎగ్జయిటింగ్గా కూడా వుంది" అంది దుపట్టా అంచుల్ని వేలితో చుట్టేస్తూ.

"డోంట్ వర్రీ! ఏదైనా అవసరం వుంటే ఫోన్ చెయ్యి. సాయంత్రం సరిగ్గా నాలుగుగంటలకి వచ్చి పిక్ చేసుకుంటాను" చెప్పి, భుజం తట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

సుమ కాలింగ్బెల్ నొక్కగానే, యాభైయ్యేళ్ళ వయసుకి కాస్త అటూ, యిటూగా వున్న ఒకావిడ తలుపు తీసింది.

"నేను వసుంధర కూతుర్ని నిన్న మీకు ఫోన్ చేశాను" అంటూ మొహమాటంగా పరిచయం చేసుకోబోయింది.

"సుమా! నువ్వు సుమవే కదూ" అంటూ పెద్దగా అందామె. ఆమె పిలుపులో ఆనందం, ఆశ్చర్యం రెండూ కొట్టొచ్చినట్టు ధ్వనించాయి. సుమకి ఒక్క క్షణం అయోమయంగా అనిపించింది.

నోరు తెరిచి యింకో మాట అనబోయేంతలో ఆవిడ చప్పున సుమని దగ్గరకి తీసుకుని, నుదుటిపై ముద్దుపెట్టుకుంది.

"ఎన్నాళ్ళకి చూశాను. నా బంగారు తల్లిని నువ్వు వచ్చావంటే నిజంగా నమ్మకం కలగడంలేదు" ఉద్వేగంగా అంది.

సుమ ఆవిడ మాటలకి ఎలా ప్రతిస్పందించాలో తెలియక, అలాగే బొమ్మలా చూస్తూ నిలబడిపోయింది.

"ఏంటలా చూస్తున్నావు? నేను రాజేశ్వరత్తని...నీ సొంత మేనత్తని" అని,

లలితా.. లలితా ఎవరొచ్చారో చూడు" అంటూ పెద్దగా కేక పెట్టింది.

లోపలనుంచి, దాదాపుగా అదే వయసున్న యింకొకావిడ చేతిలో గరిటెతో బాటు పరిగెత్తుకుని వచ్చింది.

"ఇదిగో సుమ రామకృష్ణ అన్నయ్య కూతురు. అచ్చం అన్నయ్యలానే వుంది కదూ" సంబరంగా చెప్పింది.

ఆ పరిచయం చాలా కొత్తగా, వింతగా అనిపించింది సుమకి. ఎన్నాళ్ళనుంచో తనని చూడాలన్నట్టుగా వున్న వాళ్ళ మాటలు, ఆప్యాయతతో తొణికిసలాడుతున్నట్టున్న వాళ్ళ చూపులు ఉక్కిరిబిక్కిరి చేశాయి.

అన్నింటికంటే సుమకి ఎక్కువ ఆనందాన్ని యిచ్చింది. ఆ యింటి గోడలకి వేల్లాడుతున్న తన కన్నతండ్రి ఫోటోలు.

అందరు కుటుంబసభ్యులు కలిసి తీయించుకున్న ఫోటో ఒకటి. అందులో పక్కపక్కనే నిలబడ్డ తల్లీ, తండ్రి చూడడానికి ఈడూ జోడుగా చక్కగా ఉన్నారు.

ఇంకొకటి నల్లసూటులో వెయిస్ట్ వరకు వున్న పెద్ద ఫోటో తండ్రిది. ఇంకొక దానిలో రామకృష్ణారావు, తమ్ముడు, చెల్లెళ్ళతో కలిసి తీయించుకున్న ఫోటో ఎంతో సంతోషంగా నవ్వుతూ ఉన్నాడందులో.

కలలో నిద్రలేచి నడుస్తున్నట్టుగా నెమ్మదిగా ఒక్కొక్క అడుగే వేస్తూ అన్ని ఫోటోలు చూస్తూ వుంది.

తన ఉనికే పూర్తిగా మారిపోయినట్టు కొత్తప్రపంచంలో అప్పుడే రామకృష్ణారావు కూతురిగా పుట్టినట్టు అనిపించింది.

"మా నాన్న చనిపోవడం నిజంగా నాకు శాపమా? ఇంత మంచి కుటుంబాన్ని నేను కోల్పోయానా?"

"మా నాన్న చనిపోయాక కూడా వీళ్ళ మాటల్లో, గుండెల్లో సజీవంగా ఉన్నాడా?" సుమకి ఏమీ అర్థంకాలేదు.

కన్నకూతురికి మాత్రం ఆయన పాతబడిపోయిన ఓ జ్ఞాపకంలా మాత్రమే మిగిలిపోయాడు. "ఓ గాడ్! మా అమ్మ ఎందుకిలా చేసింది?" మొదటిసారిగా ఆ ప్రశ్న వేసుకుంది సుమ.

ఆనందంతో బాటు, అనుమానాలు గుండెని ఊపిరాడినట్టు చేస్తూ వుంటే నెమ్మదిగా ఒక్కొక్క అడుగే వేస్తూ వచ్చి సోఫాలో కూలబడింది.

సుమ మానసికస్థితిని గ్రహించి, రాజేశ్వరి చప్పున ముందుకు వచ్చి ఆమె చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంది.

"మా కళ్ళముందు పెరగాల్సిన పిల్లవి. ఇన్నేళ్ళకి బైటవాళ్ళలాగా కలవడం, పరిచయం చేసుకోవడం, అంతా కాస్త కంగారుగా వుండివుంటుంది" అంది పక్కనే కూర్చుని దగ్గరికి తీసుకుంటూ.

రెండు నిముషాల్లో ఇంట్లోని వాళ్ళందరూ సుమ కూర్చున్న సోఫా చుట్టూ చేరారు.

"ఈమె లలితాంబ నీకు పిన్నమ్మ, మీ బాబాయి భార్య. ఇది నా కూతురు రవళి. దానికొడుకు ఆర్ణవ్. మేమంతా బుజ్జిగాడని పిలుస్తాం" అంటూ వరుసబెట్టి ఒక్కొక్కరినే పరిచయం చేసింది రాజేశ్వరి.

"రవళికి సుమారుగా పాతికేళ్ళు ఉంటాయి. ఆమె చంకలో ఉన్న మూడేళ్ళ బుజ్జిగాడు ముద్దుగా ఉన్నాడు" అనుకుంది సుమ వాళ్ళని చూస్తూనే.

ఇంకా, సుమకి పరిచయం కాకముందే ఈ లోకం నుంచి వెళ్ళిపోయిన బామ్మని, బాబాయినీ ఫోటోల్లో చూపించింది రాజేశ్వరి.

"మా అన్నయ్య పోయిన తర్వాత నువ్వు ఈ యింటినుండి వెళ్ళిపోయేటప్పటికి నీకు రెండేళ్ళుంటాయేమో! నువ్వు మీ నాన్నకి గారాల పట్టివి మీ బామ్మకి నువ్వంటే ప్రాణం. ఆవిడ నిన్ను చూడాలని చనిపోయే చివరిక్షణం వరకు కలవరించింది.

కానీ, నువ్వు ప్రసాదరావుగారి కూతురివైపోయావు. డబ్బు, పేరు పలుకుబడి వున్న పెద్దమనిషాయన. ఆ కాంపౌండ్‌లోకి మమ్మల్నెలా అడుగుపెట్టనిస్తారు? అందులోనూ మీ అమ్మకి యిష్టంలేనప్పుడు.

నీ గురించి ఆ నోటా, ఈ నోటా తెలుసుకుని సంతృప్తిపడేవాళ్ళం. నువ్వక్కడ హాయిగా ఉన్నావని, బాగా చదువుకుంటున్నావని తెలుసుకుని మా అన్నయ్యని గుర్తుతెచ్చుకుని సంతోషపడేవాళ్ళం. అంతకు మించి మేము మాత్రం ఏం చేయగలం చెప్పు?" అంది రాజేశ్వరి విచారంగా!

"అత్తయ్య చేసిన పనికి పాపం అదేం చేస్తుంది? మనల్ని చూసింది కాబట్టి ఎప్పుడైనా కలవాలనుకుంటే అదే వస్తుందిలే" అంది రవళి తల్లి భుజం తడుతూ.

వాళ్ళమాటల్ని బట్టి గడిచిన నాలుగేళ్ళలో బామ్మ, బాబాయి, మేనత్త భర్త కాలం చేశారని అర్థమైంది. మేనత్త, ఆమె కుటుంబం మేడమీద భాగంలో, పిన్నికింద పోర్షన్‌లో వుంటున్నారు. వాళ్ళంతా అంత అన్యోన్యంగా వుండడం చూసి ముచ్చటేసింది సుమకి.

"ఉట్టినే కబుర్లతో కాలక్షేపం చేస్తారా? లేకపోతే అమ్మాయికి తినడానికి ఏమైనా యిచ్చేది వుందా?" రాజేశ్వరి అనడంతో,

"అందరికీ ఒకేసారి టిఫెన్ తెస్తాను. అత్తా నువ్వూ మాతోబాటే పైకి రా!" అంటూ లలితాంబని పిలిచింది రవళి. అందరూ మేడమీద, రాజేశ్వరి వాళ్ళు వుంటున్న భాగంలోకి వెళ్ళారు. హాట్‌బాక్స్‌లో నుంచి పూరీలు, కూర తీసి ప్లేట్లలో పెట్టి ఒక్కొక్కరికే అందించింది రవళి.

"మీ యింట్లో ఖరీదైన వంటకాలు, ఆర్గానిక్ ఫుడ్స్ లాంటివి డైనింగ్ టేబుల్ మీద కూర్చుని తినే అలవాటేమో కదా! మా యింట్లో డైనింగ్ టేబుల్ వున్నా దాన్ని వాడం" అంటూ సుమకి కూర్చున్న చోటుకే టిఫిన్ ప్లేటు తెచ్చి యిచ్చింది. సుమకి ఏం జవాబు చెప్పాలో అర్థంకాలేదు.

మోకాళ్ళు వంగవని, రాజేశ్వరి సోఫాలో కూర్చుని తింటుంటే, మిగిలిన అందరూ కింద నేలమీద కూర్చుని టి.వి చూస్తూ, మాట్లాడుకుంటూ తింటున్నారు.

"ఇలా తినడం గనుక నాన్న చూస్తే ఖచ్చితంగా కోప్పడతారు" అని మాత్రం అనుకుంది.

వాళ్ళ పద్ధతులు, అలవాట్లు పూర్తిగా వేరు. అయినా సుమకి ఏమాత్రం కొత్తగా, ఎబ్బెట్టుగా అనిపించలేదు.

సుమ ఆలోచనల్లో తేలిపోతూ ఉండగానే, "హలో" అన్న పిలుపుతోపాటు, భుజం మీద ఏదో పాకినట్టు అయ్యింది. భయంతో కెవ్వున అరిచిందామె.

చేతిలోని మంచినీళ్ళగ్లాసు జారి, శబ్దం చేస్తూ కిందపడిపోయింది.

"ఇట్స్ ఓ.కే.. డోంట్ వర్రీ! నేనే మోహిత్‌ని." సుమని కూల్ చేస్తున్నట్టుగా అన్నాడు.

"ఏం జరిగింది?" అంటూ అక్కడికి పరుగున రవళి, రాజేశ్వరి వచ్చారు. మోహిత్‌ని, భయంగా చూస్తున్న సుమని చూడగానే, వాళ్ళకి విషయం అర్థమైంది.

"వీడు ఆ అమ్మాయిని భయపెట్టి ఉంటాడు. ఇంకా నయం. గెస్టు కదా అని గాజుగ్లాసులో యివ్వలేదు మంచినీళ్ళు. ఈ పాటికి గ్లాసు తునాతునకలు అయిపోయివుండేది." అని రవళి గబగబా నీళ్ళు దొర్లినచోట తుడిచే ప్రయత్నం చేసింది.

"ఒరేయ్.. ఆ అమ్మాయి కాస్త నాజూగ్గా పెరిగినట్టుంది. నువ్వు పిచ్చివేషాలు వెయ్యకు" రాజేశ్వరి కొడుకుని మందలించింది. వాళ్ళటు వెళ్ళగానే, సుమ వెనక్కి తిరిగబోయింది. మోహిత్ గోడకి చేయిపెట్టి, ఆమె దారిని ఆపుతూ అడ్డంగా నిలబడ్డాడు.

"నేను తీసుకు వచ్చేదాకా ఆగలేకపోయావా? నువ్వే యిల్లు వెతుక్కుంటూ వచ్చావు?" ఆమె మొహానికి అతని మొహాన్ని చాలా దగ్గరగా తెస్తూ అన్నాడు. అతని మాటల్లో చూపుల్లో కాస్తంత రౌడీయిజంతోబాటూ కొంటెదనం కూడా కనిపించింది.

"ఎక్కువగా ఊహల్లో ఎగరకు. మా నాన్న బంధువుల్ని కలవడానికి వచ్చాను. ఒక్క నిన్ను తప్ప" అంటూ అతని చేతిని పక్కకి తోసి, నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

సుమ వచ్చిందని, మధ్యాహ్నం భోజనంలోకి ప్రత్యేకంగా వంటకాలు తయారు చేస్తూ హైరానా పడిపోయారు రాజేశ్వరి, లలితాంబ.

రవళి కూరలు తరిగి యిస్తూ, కావలసిన సరుకులు అందిస్తూ సాయం చేస్తూ వుంది. మధ్య, మధ్యలో సరదాగా పోట్లాడుకుంటూ, పాటలు పాడుకుంటూ పనిచేశారు.

సుమకి వాళ్ళు, ఒకరితో ఒకరు చనువుగా వుండడం, హాస్యాలాడుకోవడం ఎంతో నచ్చింది. అన్నింటికన్నా ముఖ్యంగా బుజ్జిగాడిని హాయిగా, ఫ్రీగా ఎత్తుకోగలగడం యింకా బాగా నచ్చింది. "స్నేహ వదినలాగా అరిచేవాళ్ళెవ్వరూ లేరు" సంతోషంగా అనుకుంది.

భోజనాలయిన రెండుగంటలలోపే కాఫీలు పట్టుకొచ్చింది రవళి. "ఇవాళంటే కబుర్లతో కాలక్షేపం అయిపోయింది. మామూలుగా అయితే మీరు ఏం చేస్తుంటారు?" కాఫీ అందుకుంటూ రవళిని అడిగింది సుమ.

"ఇంతకన్నా ఏం చేస్తాం? ఇంట్లో బోరుగా వుంటే సిన్మాకి వెళతా!" సుమని విచిత్రంగా చూస్తూ అంది రవళి.

"నీకు తెలీదులే రవళీ. సుమ సివిల్ సర్వీసెస్‌కి ప్రిపేర్ అవుతుంది. ఆమెకి చాలా హాబీస్ ఉన్నాయి. పొరపాట్న నీకు మంచి హాబీస్ ఏమైనా ఉన్నాయేమో అనుకుని అడిగి వుంటుంది. "

"బట్.. నువ్వు చాలా రాంగ్ పర్సన్‌ని, రాంగ్ క్వశ్చన్ వేశావు సుమా" అంటూ చనువుగా వచ్చి దాదాపుగా ఆమెను అనుకున్నట్టే కూర్చున్నాడు.

అతను చాలా మామూలుగా, యిలాంటివన్నీ నాకు అలవాటే' అన్నట్టు ప్రవర్తిస్తున్నా కావాలని చేస్తున్నాడని సుమకి అర్థమైంది. వెంటనే, కొద్దిగా పక్కకి జరిగి సర్దుకుని కూర్చుంది.

అతనదేమీ పట్టించుకోనట్టు, తాపీగా ముందుకు వంగి టీపాయ్ మీద ఉన్న కాఫీ కప్పు అందుకున్నాడు.

"ఏంటే రవళీ! ఇందులో చక్కెర లేదు" అన్నాడు ఒక్క గుక్క తాగుతూనే.

"కాచేటప్పుడే చక్కెరవేసి, కప్పుల్లో పోశానే" అంది రవళి నమ్మకంగా.

"చూస్తానుండు" అంటూ అతను చప్పున వంగి, కాఫీ కప్పుపట్టుకున్న సుమ చేతివేళ్ళని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

ఆమె అతని పట్టుని విడిపించుకునే ప్రయత్నం చేసింది. అయినా అతను వదల్లేదు.

అతనేం చేస్తున్నాడో ఆమెకు అర్థమయ్యేలోపలే ఆమె కప్పులో నుంచి కాఫీ సిప్ చేసి

"నువ్వు చెప్పింది కరెక్టే. చక్కెర బాగానే వేశావు" అన్నాడు రవళి వైపు చూసి నవ్వుతూ.

అతని చూపులు, స్పర్శని బట్టి వాటి వెనకాల అతని ఉద్దేశ్యం అర్థమైనట్టనిపించిందామెకి.

"ఇక నేను బయల్దేరాలి" అంటూ లేచి నిలబడింది వెంటనే.

"కాస్సేపాగి వెళ్ళొచ్చు. అమ్మా, అత్తయ్య నిద్రపోతున్నట్టున్నారు. లేచాక చెప్పి వెళుదువుగాని" రవళి అంది.

"లేదు. నేను సాయంత్రం ఐదుగంటలకల్లా యింట్లో ఉండాలి. నాన్న యింగ్లీషు లిటరేచర్ క్లాసు తీసుకుంటానన్నారు." అంది సుమ మొండిగా.

"సరే అయితే! అమ్మని, అత్తయ్యని పిలుచుకుని వస్తానుండు" చెప్పి, రవళి పక్కగదిలోకి వెళ్ళింది.

అక్కడ, సుమ మోహిత్ యిద్దరే మిగిలారు.

సుమ కూడా రవళి వెనకాలే వెళ్ళబోతుండగా మోహిత్ ఆమెకు దగ్గరగా వచ్చాడు.

"వీడేంటీ మాటిమాటికీ దారికడ్డం వస్తున్నాడు. అతి చనువు తీసుకుంటున్నాడు. వీడో పెద్ద ఫ్లర్ట్ అనుకుంటున్నావా?"

ఎలాంటి జులాయి వెధవైనా యింట్లో అమ్మ ముందు, అక్కముందు అమ్మాయితో చనువుగా వుండాలంటే ఆలోచిస్తాడు. అందులోనూ చుట్టాలమ్మాయితో తిక్కవేషాలు వేస్తే అస్సలూరుకోరు ఎవ్వరూ. తేడాలొస్తే బంధువుల్లో చెడ్డపేరే కాదు మక్కెలిరుగుతాయి కూడా.

"యివన్నీ తెలిసి కూడా నేనింత ఓపెన్ అవుతున్నానంటే ఏమిటర్థం?" కవ్విస్తూ అడిగాడు.

"నువ్వు ఎవ్వరికీ భయపడని రౌడీవని అర్థం" అంది ఒక్కొక్కపదాన్నే ఒత్తిపలుకుతూ.

మోహిత్ చిన్నగా నవ్వాడు. అతని మొహంలో అప్పటిదాకా కనిపిస్తూ వున్న నిర్లక్ష్యధోరణి, కొంటెదనం హఠాత్తుగా మాయమయ్యాయి.

"అసలు విషయం చెప్పనా?" మృదువుగా పలుకుతూ, సూటిగా ఆమె కళ్ళలోకి చూశాడు. "నువ్వంటే నాకు యిష్టం. మేము నీకు యివ్వాళే పరిచయమై వుండవచ్చు. కానీ, నువ్వు మాకు ఎప్పటినుంచో తెలుసు. మనమిద్దరం దగ్గరవడం మా యింట్లో వాళ్ళకు కూడా యిష్టం. ఇప్పటికైనా నన్ను సరిగ్గా అర్థం చేసుకుంటావా?" సమాధానం కోసం అభ్యర్థిస్తున్నట్టుగా వున్నాయి అతని కళ్ళు.

సంభాషణ ఊహించని మలుపు తిరగడంతో సుమ తత్తరపడింది. సూటిగా గుచ్చుకుంటున్నట్టున్న అతని చూపుల నుంచి తప్పించుకోవడానికి, అప్రయత్నంగానే ఆమె కనురెప్పలు కిందకి వాలిపోయాయి. ఇంతలో, సుమకి వీడ్కోలు పలకడానికి రవళితో బాటు రాజేశ్వరి, లలితాంబ రావడంతో పక్కకి తప్పుకున్నాడు మోహిత్. "అలా వచ్చి.. యిలా వెళుతున్నట్టుగా వుంది. అప్పుడప్పుడూ వస్తూ వుండు" రాజేశ్వరి సుమ నుదుటిని ముద్దాడింది.

"నిజంగానే అన్ని గంటలు ఎంత త్వరగా గడిచిపోయాయో. పంపడానికి ఒప్పుకున్నారు. ఒక్కరోజులోనే చుట్టరికాలు కలిపెయ్యకు" అన్నాడు చిరాగ్గా.

"ఒకటే ప్రశ్న. ఒకటే రియాక్షన్. యిద్దరి నుంచి. విచిత్రంగా ఉందే" భుజాలెగరేస్తూ మనసులోనే అనుకుంది సుమ.

"నాన్నా యివాళ మీరు ఎన్ని పేజీలు రాశారు?" ప్రసాదరావు పాఠం చెప్పడం పూర్తవుతునే అడిగింది సుమ.

"ఎక్కువ రాయలేదమ్మా! రాసిన కొన్ని పేజీలు. టేబుల్ మీద ఉంచాను. నీకు తీరికైనప్పుడు టైప్ చెయ్యి. కానీ అంతకన్నా ముందు ఈ పుస్తకం చదువు" అంటూ బుక్‌షెల్ఫులో నుంచి ఒక పుస్తకాన్ని తీసి సుమ చేతికి యిచ్చాడు.

"దీన్ని పూర్తిగా చదివి, పుస్తకం మీద నీ అభిప్రాయం, ఇందులో రాసిన విషయాల వాస్తవికతని, స్టాటిస్టిక్స్‌ని బేస్‌గా తీసుకుని, ఎగ్జాంపుల్స్‌తో సహా వివరిస్తూ రాయాలి" చెప్పాడాయన.

"అలాగే నాన్నా!" సుమ తలవూపింది బుద్ధిగా.

"నేను యివాళ బాగా అలసిపోయాను. రెస్టుకావాలి. నువ్వు కాస్సేపు చదువుకో" అని చెప్పి భుజం తట్టి వెనక్కి తిరగబోయాడు.

"ఒక్క నిముషం నాన్నా!" పిలిచింది సుమ. "ఈ పూట మీరు మందులు వేసుకోలేదు" అంటూ పరుగున వెళ్ళి టాబ్లెట్స్, మంచినీళ్ళు తెచ్చి యిచ్చింది.

" నా స్టడీ టైంటేబిల్, నా క్లాసులు మాత్రం గుర్తుంటాయి మీకు. టాబ్లెట్స్ వేసుకోవడం మాత్రం గుర్తుండదు. ఊ! త్వరగా వేసుకోండి" అంది దబాయింపుగా.

"ఈ యింట్లో అందరికంటే నా మీద ఎక్కువ శ్రద్ధ చూపించేది నువ్వే తల్లీ" మందులు వేసుకుంటూ వాత్సల్యంగా అన్నాడాయన.

"ఎందుకంటే నేను చాలా భయస్థురాలిని. మీరు టైంకి మందులు వేసుకోకపోతే మీ ఆరోగ్యం పాడవుతుందని, నాకు కంగారుగా వుంటుంది" చెప్పింది అమాయకంగా.

"నేనూ నీకో విషయం చెప్పాలి తల్లీ! సుధీర్ వాళ్ళు నిన్నూ మీ అమ్మని వాళ్ళ మాటలతో బాధపెడుతున్నారు. అది నేను గమనించకపోలేదు. నువ్వు అవేమో నీ మనసుకి తీసుకోకూడదు. సరేనా? ఇంట్లో, ఆడపిల్లల స్థానం మరెవ్వరికీ రాదు. నువ్వెప్పటికీ మాకు బంగారుతల్లివే" అంటూ లాలనగా తలపై చెయ్యివేశాడు.

"డోంట్ వర్రీ నాన్నా! నేనేం బాధపడట్లేదు. మీరెళ్ళి హాయిగా పడుకోండి"

"అవునూ! మీ నాన్న బంధువుల యింటికి వెళ్ళావుగా. ఎలా అనిపించిందక్కడ నీకు? అడిగాడు.

సుమకి, అక్కడికి వెళ్ళాక మనసులో తలెత్తిన అనుమానాలన్నీ ఒక్క క్షణం గుర్తుకి వచ్చాయి. నా తండ్రి ఎలాంటివాడు? తల్లి, తనని కన్నతండ్రి తరపు బంధువులకి ఎందుకు దూరంగా ఉంచింది? ఇంకా ఎన్నో అనుమానాలు ప్రశ్నల రూపంలో మొలకెత్తాయి. కానీ, ప్రసాదరావుని ఏమీ అడగలేకపోయింది.

"బాగానే రిసీవ్ చేసుకున్నారు. ప్రత్యేకంగా చెప్పాల్సింది ఏమీలేదు" చెప్పింది ముక్తసరిగా.

"సరే. అయితే" అంటూ భుజం తట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

సుమ సోఫాలో కూర్చుని, పుస్తకం తెరిచి చదవడం మొదలుపెట్టింది. సమయం గడిచేకొద్దీ, క్రమంగా చదవడంలో లీనమైపోయింది.

అలా ఎంతసేపు గడిచిందో ఆమెకే తెలియలేదు. చదువుతూ చదువుతూ నెమ్మదిగా కళ్ళు మూతలు పడిపోయాయి. చేతిలోని పుస్తకం గుండెలమీదకి జారిపోయింది. సోఫాలోనే వెనక్కి చేరగిలబడి నిద్రపోయింది.

సుమ వున్న స్టడీరూం తలుపు నెమ్మదిగా తెరుచుకుంది. శబ్దం చేయకుండా నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ లోపలికి వచ్చాడు ఆదిత్య.

సోఫాలో మెడ పక్కకి వాల్చి నిద్రపోతూ కనిపించింది సుమ. వాలిపోయి వున్న ఆమె కనురెప్పలు, చూస్తూవుంటే నెలవంక నల్లగా వున్నా ఎంత అందంగా వుంటుందో అనిపించేట్టు వున్నాయి.

నిద్రమత్తులో కొద్దిగా విడివడ్డ గులాబీ రంగుపెదవులు, ఊపిరి తీసుకుంటున్నప్పుడు సన్నగా కంపిస్తూ ఉన్నాయి.

సుమ మోహంలోకి ఒక క్షణం అలాగే చూసి, నెమ్మదిగా ముందుకి వంగాడు ఆదిత్య.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments